

сподаритѣ гледатѣ слугитѣ си, и излѣзе съ Захария.

Но тѣ не отидоха на разходка, а се затвориха въ господарската кѣща, караха се — туй се познаваше по високия разговорѣ. После излѣзоха да се разходятѣ навънѣ по поляната и пакѣ се разправяха. Като се тулѣше задѣ дърветата въ градината, Василена ги следѣше съ очи. Една особена усмивка на злорадство и на надежда имаше на устнитѣ ѝ.

Захария и Севастица се закриха въ тъмнината. После, следѣ като доста време бѣше ги чакала, Василена чу, че приказватѣ и че идатѣ. Тя се скри въ тъмнината и се вслуша.

— Тице, каква си, наистина, — говорѣше Захария. — Какѣ можа да помислишѣ, че азѣ ще обѣрна внимание на тая Василена. Кой? Азѣ? Може ли такава нѣщо. Такава дива, проста селянка... Азѣ понѣкога отивамѣ и не я забелязвамѣ дори... Че тя и името си не знае да подпише — прѣститѣ ѝ таквизѣ дебели, не може да хване перото...

Тѣ се спрѣха и следѣ малко Захария каза:
— Стига да искашѣ, Тице, още утре може да си заминемѣ.

Тѣ трѣгнаха по-нататѣкъ, но Василена можа да чуе:

— Понѣкога знаешѣ ли какѣ се шегувамѣ? — казваше Захария. — Казвамѣ ѝ: да речемѣ, че ти си господарката, че чифлика е твой, как-